

Na správnosti tohoto názoru nemůže ničeho měniti poukaz na zásadu Šu 173 tr. zák., již použití dlužno i při ostatních majetkových deliktech a podle níž při deliktech tohoto rázu ohledně sčítání částek, vzešlých z několika opětovných útoku stanoven byl zvláštní předpis za účelem zjištění celkové škody, na níž závisí zločinnost neb určitá vyšší trestní sazba. Neboť v takových případech jde zpravidla o opakování a jen následkem zvláštního předpisu zákonného má se o jednotlivých činech při zkoumání otázky, zda jde o zločin a které trestní sazby dlužno použití, za to, jako by byly pokračováním jedné a téže trestné činnosti. Samozřejmě jest arci, že i při majetkových deliktech jest možným pokračování a nikoli jich opakování, když celkový čin vytryskl z jednoho a téhož rozhodnutí vůle. Bylo však již uvedeno, že skutková zjištění jak prvního tak i druhého rozsudku nenaspovídají takovémuto předpokladu. Nebylo-li však zde takového jednotného rozhodnutí a zlého úmyslu, šlo ovšem jen o opakování trestných činů a mohl proto nalézací soud vynášeti první rozsudek, použití ustanovení Šu 173 tr. zák. jen ohledně těch jednotlivých trestných činů, které mu byly předloženy k rozhodnutí. Trestný čin, o který se nyní jedná, nebyl dosud dán v obžalobu, vyšel naopak nově na jevo a mohl býti proto učiněn předmětem zvláštního jednání a rozhodnutí a jen při výměře trestu bylo přihlížeti k ustanovení Šu 265 tr. ř., jak se také stalo. Z toho vychází, že jest nesprávným náhled stížnosti, že trestní stíhání pro čin, o nějž jde, bylo přípustno jen za předpokladů §§ů 356 a 355 tr. ř., ježto nejde o čin, pro který byl obžalovaný již odsouzen, nýbrž o čin jiný.

Čís. 2073.

Skutková podstata zločinu podvodného úpadku ve smyslu Šu 205 písm. a) tr. zák. předpokládá zásadně dlužníka v í c e věřitelů, nikoliv jen jednoho věřitele; pokud tu jde o podvod nebo maření exekuce.

(Rozh. ze dne 4. září 1925, Zm II 67/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti obžalovaných Mořice D-a a Cyrila D-a do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 13. prosince 1924, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými: M. D. zločinem podvodného úpadku podle Šu 205 a) tr. zák., Cyril D. zločinem spoluviny na zločinu podvodného úpadku ve smyslu §§ů 5, 205 a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

d ů v o d e h:

Zmatečná stížnost obžalovaných jest odůvodněna, pokud směřuje proti odsouzení pro podvodný úpadek podle Šu 205 a) tr. zák., pokud se týče spoluvina na něm. Především přisvědčiti jest zmatečné stížnosti, pokud tvrdí, že zjištěné skutečnosti nevyčerpávají náležitosti skutkové podstaty podle Šu 205 a) tr. zák. Neboť již z doslovu tohoto zákonného předpisu vyplývá, že § 205 a) tr. zák. předpokládá zásadně dlužníka

několika věřitelů, nikoli jediného věřitele; můžeť jen v tomto případě býti řeč o úmyslném zmaření nebo ztenčení uspokojení jeho věřitelů nebo jich části. A jelikož v tomto případě z rozsudku naprosto nevyplývá, že obžalovaný Mořic D. měl více věřitelů, než obec V-ovou, není již proto kvalifikace podle §u 205 a) tr. zák. pokud se týče u Cyrila D-a podle §u 5, 205 a) tr. zák. udržitelnou. Nebylo-li tu více věřitelů, přicházel by v úvahu buď prostý podvod, nebo maření exekuce podle zák. ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. pokud se týče spoluvina na nich. Záleží na tom, zda měli pachatelé úmysl, obec V-ovou přímo všelike možnosti, by došla uspokojení své pohledávky, zcela nebo částečně zbaviti čili nic. Pokud však jde o tuto subjektivní stránku, omezuje se napadený rozsudek toliko na zjištění úmyslu Mořice D-a, »by nemusil svému bratru Cyrilu D-ovi postoupené pohledávky 7300 Kč obci na úhradu schodku dáti«, a že pohledávka Cyrila D-a 8000 Kč byla předstírána, »by zmařeno bylo uspokojení obce V-ové«. Tato zjištění neposkytují dostatečného podkladu pro posouzení, zda šlo o úmysl přímo podvodný, či jen o úmysl, zmařiti exekuci, hrozící Mořici D-ovi, zcela nebo částečně, jak předpokládá § 1 zák. o maření exekuce. Právně poukazuje zmateční stížnost na to, že rozsudek nezabýval se vůbec otázkou, zda Mořic D. neměl krom pohledávek Cyrilu D-ovi postoupených jinakého jmění, zda není jeho hospodářský stav takovým, že by jinakým způsobem svému závazku vůči obci mohl vyhověti, na kterémžto podkladě bylo by ovšem lze teprve otázku úmyslu pachatelova spolehlivě řešiti. Jelikož pak akcesorní provinění Cyrila D-a stojí i padá s proviněním hlavního pachatele, jest i odsouzení tohoto stěžovatele oněmi vadami otřeseno. Bylo proto, aniž by bylo třeba ještě zvláště se zabývatí dalšími výtkami, stížností rozsudku po stránce té činěnými, zmateční stížností obou obžalovaných vyhověti, rozsudek v rozsahu v návrhu naznačeném zrušiti a věc vrátiti v tomto směru do první stolice k opětovnému projednání a rozsouzení.

Čís. 2074.

Smilným činem (§ 128 tr. zák.) může býti i čin, který nezáleží ve zneužití těla jiné osoby.

Jde o porušení předpisu §u 318 tr. ř. a zmatek čís. 6 §u 344 tr. ř., nebyl-li do hlavní otázky na zločin podle §u 128 tr. zák. pojat skutkový znak tělesného zneužití.

(Rozh. ze dne 4. září 1925, Zm II 114/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Jihlavě ze dne 18. února 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločiny podle §§u 128, 132/III tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc sborovému soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Ke skutkové podstatě zločinu podle §u 128 tr. zák. se vyhledává, by pachatel pro ukojení svých chlípných chťičů hochu nebo děčete, jimž